

Wat een rare
kwast

Wat een rare
kwast

Cor Edelenbosch

Schrijver: Cor Edelenbosch
Coverontwerp: Cor Edelenbosch
ISBN:9789462544949

Hoofdstuk 1

Plankenkoorts

Het is raar dat sommige dingen niet uit je gedachten zijn te wissen. Terwijl je andere dingen binnen een mum van tijd bent vergeten. Tenminste, dat gaat voor mij op. Zo kreeg ik voor Sinterklaas ooit een auto en nog wel één die ik nooit had gevraagd. Afschuwelijk vond ik hem en het klinkt dan ook wat ondankbaar. Het was ook nog in een tijd dat het financieel niet zo breed was. Oh ja, voor de duidelijkheid, het ging om een speelgoedauto waar ik dan ook weinig mee heb gespeeld. Ook kreeg ik als kind eens een boekenplank

Een ijzeren van Tomado met een gele en een zwarte plank. Hier was ik de koning te rijk mee. Maar hoe kreeg ik het vol? De enige boeken die ik op dat moment bezat waren die van Pietje Bell. Die heb ik verslonden, maar een plank vol kreeg ik er niet mee. Wel waren deze boekjes een onuitputtelijke inspiratiebron om je buitenspelend mee te vermaken en kon je het gelezene meteen in de praktijk brengen.

Ook had ik nog en paar stripboeken van Dick Bos. Een held die de misdaad bestreed met behulp van een grote kennis van de jiu-jitsusport. Maar die waren van een heel klein formaat en dienden nauwelijks als opvulling.

Gelukkig zat ik nog op zondagschool en daar werd ieder jaar met kerst een boek gegeven. Al was het ieder jaar wel opvallend dat het aantal kinderen tegen de kerst fors toenam. Je kreeg dan veelal een boekje van W.G. van der Hulst een schrijver met een christelijke inslag, die in zijn boeken dan ook duidelijk naar voren kwam. Toch waren het voor kinderen prachtige boeken om te lezen, maar het waren geen dikke pillen.

Met als gevolg, dat ik pas op zestienjarige leeftijd mijn planken vol kreeg. Toen kreeg ik een boek wat zoden aan de dijk zette namelijk 'Ik Jan Cremer'. Dit boek kreeg ik voor

mijn verjaardag van mijn oma en opa. Denk nu niet, die waren vooruitstrevend, want nadat ze enkele maanden later hadden gehoord waar het boek daadwerkelijk overging. Zei mijn oma de illustere woorden, “als we dit vooruit hadden geweten, dan hadden we deze smeerlapperij nooit gegeven.” Ook durfden ze tijden niet langs de bewuste boekwinkel te lopen laat staan er naar binnengaan. Dus daar was ik goed mee weggekomen.

Goed de meeste, van de hiergenoemde, boeken bezit ik niet meer. Ook de Tomado boekenplank heeft het op de een of andere manier niet overleefd. Niet zo erg natuurlijk, want ik had mijn taak volbracht. Tenminste dat dacht ik! Omdat ik nu zelf een boek had geschreven kreeg ik weer een boekenplank. Met daarbij de taak om deze ook weer te vullen. Een peulenschil zo dacht ik, want in de loop der jaren heb ik heel wat boeken verzameld. Maar dat was volgens de gever niet de bedoeling, “hij moest gevuld worden met eigen werk.” Dus moet ik weer helemaal opnieuw beginnen. Ja, zo kom je nooit klaar, maar gelukkig ben ik een open boek.

Hoofdstuk2

Cadeau

“Het is zaliger te geven dan te ontvangen,” in deze traditie ben ik groot gebracht. Als kind fronste ik nog wel eens, door deze opmerking, de wenkbrauwen. Maar een discussie hierover beginnen, dat was in die tijd niet bespreekbaar. Een slag voor je harses zat er eerder in. Als het wel tot een gesprek was gekomen, dan had ik het toch moeten afleggen. Ik weet precies wat ik als antwoord had gekregen op de vraag: cadeautjes krijgen is toch leuk? Die zou namelijk luiden: “In Gods winkel ligt alles op de onderste plank, je moet knielen om het te krijgen.”

Nederigheid, dat was belangrijk. Vele jaren later kwam ik er achter dat dit ook echt zo was. Al moet ik eerlijk bekennen dat het ook wel een beetje te maken had dat je een bepaalde leeftijd bereikte. Wat moest je nog vragen? En eigenlijk was ik ook wel blij, want dat vragen vond ik toch ook wel belastend. Toch wil je de gevers niet tegen het hoofdstoten het kan namelijk ondankbaar overkomen. Gelukkig was ik er ooit al door mijn opa en schoonmoeder op gewezen namelijk, “dat het leven geven en nemen is. Vooral in het huwelijk is dit heel belangrijk,” zo gaven ze me meerdere keren mee.

Hier kon ik wat mee en zo heb ik het geven tot één van mijn hoofdtaken gemaakt. Iedere week bestudeer ik de verjaarskalender wie er nu weer aan de beurt is. Is het weer zover, dan ben ik de gelukkigste man op deze aarde. Snel trek ik er op uit om ergens een origineel cadeau te vinden voor de gelukkige. Maar nu blijkt opeens dat dit genoeg van me wordt afgepakt.

Ik zal geen namen noemen, want ik wil niet iemand in verlegenheid brengen. Ook daar ben ik te bescheiden voor, maar ik moet dit toch even kwijt. Zo vroeg ik vorige week aan degene die vandaag jarig is wat ze wilde hebben. Tot mijn

verbijstering kreeg ik als antwoord: “ik heb zelf al iets voor je gekocht.” Happend naar adem kon ik nog net uitstoten, maar wat dan? “Een setje,” was het laconieke antwoord. Vanwege mijn ademnood dacht ik dat ze mijn voornaam er ook nog voorzette. Dus om de zaak niet te laten escaleren kreunde ik, zo oud word je toch nog niet?

Nu vandaag verscheen de jarige in haar nieuwe outfit in de kamer. Ondanks mijn teleurstelling moet ik eerlijk bekennen, dat het haar goed staat. Maar nog erger is het dat ik aan de drie die mij op dit gebied hebben geadviseerd niet kan vragen: hoe dit nu verder moet? Anders kan ik zelf beter de geest geven.

Hoofdstuk 3

We staan er gekleurd op

Nu ik over veel vrije tijd beschik lijkt het wel hoe langer hoe sneller te gaan. Terwijl ik eerst bang was dat ik het nooit om zou krijgen. Niets is minder waar als ik 's avonds de bedstee induik, dan heb ik regelmatig het gevoel dat ik er net een uur eerder ben uitgestapt. Misschien heeft dit met leeftijd te maken? Dus moet ik leren, want tijd is een relatief begrip, om dit naast me neer te leggen. Maar hoe doe je dat?

Nu heb ik niet zoveel ruimte om het naast me neer te leggen, want daar ligt al iemand. Maar ook lijkt het wel of ik constant in verwarring wordt gebracht. Zo lijken tv-programma's er steeds eerder mee te stoppen. Nu hebben die presentatoren en presentatrices natuurlijk een behoorlijk salaris en navenant dus ook aardig vakantiegeld. Maar vier maanden vakantie, dat staat natuurlijk in geen enkele verhouding. Maar er zijn meer zaken die behoorlijk naar voren zijn geschoven.

Ja, en eigenlijk is dit fenomeen hier in Enkhuizen ontstaan. Ooit hadden we de ontsnapte lanspuntslang. Nu het nieuws dook erop, want het was komkommertijd. Een begrip waarvan ik voor die tijd nog nooit had gehoord. Maar bij mijn weten was dit toen in augustus. Nu is het mei en de komkommertijd is al weer begonnen. Dus al drie maanden eerder en ook ik laat me meeslepen. Op deze wijze heb ik ook geen onderwerpen om te behandelen. Dus moet ik toch maar meegaan in de waan van de dag.

Goed we zijn dus mei en wat is het onderwerp in de media. "Debat Zwarte Piet blijft fel," nu dat geloof je toch niet. Eigenlijk zou ik me hier niet druk om moeten maken, verleden jaar heb ik hier al een stukje aan gewijd. Ook heb ik er nog maar één die er nog in geloofd al is dat ook niet meer

zeker. Hij is namelijk op een leeftijd, dat de twijfel begint toe te slaan. Dus waarom zou ik me nog druk maken?

Maar er was een gedeelte in deze discussie die me deed schrikken. Zo zei één van de bezwaarmaaksters, “ik wil van de rechter horen of Zwarte Piet racistisch is. Tenzij hij voortaan blond haar en blauwe ogen heeft, gaan wij door. Desnoods tot het Europese hof.” Nu dat was niet mis. Helaas wil mij de naam niet te binnen schieten, het was namelijk voor mijn tijd, maar er is al eens een man geweest die ook een blank ras wilde. Wel weet ik, dat dit nogal wat veroorzaakt heeft. Nog altijd zijn er mensen die hier dagelijks aan herinnerd worden.

Dus is de kans groot, dat men tegen Witte Pieten ook weer gaat demonstreren, Je sluit namelijk mensen, die niet aan deze eisen voldoen, op deze wijze uit. Dus zie ik al weer jaloerse getinte mensen voor me die niet mee mogen doen. Als ze in vredesnaam, maar niet in februari hierover beginnen. Maar dat zien we tegen die tijd wel weer. Of nog beter, we kunnen beter met zijn allen proberen om wat kleur in het leven te brengen, dat lijkt me veel gezelliger.